

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 22 września 2021 r. w sprawie T-752/16, NLMK/Komisja wniesione w dniu 3 grudnia 2021 r. przez Novolipetsk Steel PAO

(Sprawa C-748/21 P)

(2022/C 73/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Novolipetsk Steel PAO (przedstawiciele: M. Krestiyanova i N. Tuominen, adwokaci)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Eurofer, European Steel Association, ASBL

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- wydanie orzeczenie ostatecznego w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala,
- tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Podstawą odwołania są następujące zarzuty:

- Po pierwsze, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (¹), dokonał błędnych ustaleń faktycznych oraz przeinaczył dowody. Sąd wyszedł z założenia, że odnośny produkt był półproduktem i nie przedstawił żadnego uzasadnienia dlaczego przychylił się po prostu w tym względzie do stanowiska Komisji. Jednakże, jest to podstawowa sporna kwestia między stronami, która znacząco wpływa na sposób, w jaki powinien być stosowany art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Nie przeprowadzając badania tej spornej kwestii, ani nie dokonując oceny jej znaczenia do celów stosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, Sąd odmówił przyznania, że bez rozstrzygnięcia tej podstawowej spornej kwestii między stronami, niemożliwe jest ustalenie, czy Komisja prawidłowo zastosowała w niniejszym postępowaniu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- Po drugie, Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie dokonując wykładni art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając zasadniczych argumentów i nie przedstawiając uzasadnienia. Pod egidą Sądu Komisja wyraźnie przekroczyła granice okresu objętego dochodzeniem lub odnośnego okresu, uznając rok 2008 za „ostatni reprezentatywny rok” w następstwie kryzysu finansowego. Wnosząca odwołanie twierdzi w związku z tym, że stwierdzenie w zaskarżonym wyroku szkody jest obarczone błędem, gdyż nie jest ono wynikiem wyważenia istotnych pozytywnych i negatywnych czynników. W tym kontekście wnosząca odwołanie podnosi, że obniżenie kosztów produkcji przemysłu Unii powinno być między innymi powiązane z sytuacją przemysłu Unii w następstwie ogólnego kryzysu finansowego w 2012 r. Jednakże Sąd odmówił nawet rozważenia kwestii, czy kryzys finansowy wpłynął również na ogniwa łańcucha szkody.
- Po trzecie, Sąd naruszył prawo dokonując błędnej wykładni art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego oraz nie badając wszystkich argumentów, w tym także tych podniesionych przez sam Sąd. Sąd odstąpił od własnego orzecznictwa, uznając niezgodnie z prawem, że dostosowania z art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego mogą również zostać wykorzystane w drodze analogi do obliczenia marginesu szkody. Dostosowanie ze względu na koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk ceny eksportowej CIF wnoszącej odwołanie do celów marginesu szkody jest błędne, nieracjonalne i stanowi oczywisty błąd w ocenie, gdyż jedyną mającą znaczenie ceną eksportową

jest rynkowa cena CIF na granicy Unii przy wprowadzeniu na rynek Unii i konkurencyjna cena rynkowa przemysłu Unii. Twierdzenia wnoszącej odwołanie znajdują potwierdzenie w wyroku Sądu, Hansol Paper/Komisja, T-383/17^(?) (pkt 196–204).

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010 L 7, s. 22).
- (²) Wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r. (T-383/17, Hansol Paper/Komisja, EU:T:2020:139).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-528/20, Kočner/Europoľ, wniesione w dniu 8 grudnia 2021 r. przez Mariána Kočnera

(Sprawa C-755/21 P)

(2022/C 73/23)

Język postępowania: słowacki

Strony

Wnoszący odwołanie: Marián Kočner (przedstawiciele: M. Mandzák i M. Para, advokáti)

Pozostali uczestnicy postępowania: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
- Przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- Nakazanie Sądowi wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wskazuje na dwa zdarzenia wywołujące szkodę. Odwołanie obejmuje ogółem sześć zarzutów. Sąd dokonał błędnej oceny sprawy pod względem prawnym i błędnie zastosował prawo materialne w szczególności w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej strony pozwanej i państwa członkowskiego za szkodę, dokonał błędnej wykładni prawa krajowego, błędnie ustalił brak związku przyczynowego między zachowaniem strony pozwanej a zdarzeniem wywołującym szkodę, a także uzasadnił zaskarżony wyrok w sposób niewystarczający oraz przeinaczył dowody.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-447/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH

(Sprawa C-763/21 P)

(2022/C 73/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TUIfly GmbH (przedstawiciele: adwokaci L. Giesberts i D.J. Westarp)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska